

Asi je také důležité, aby děti na možnou chybu viděly. Nezkoušeli jsme dosud, zda by se dokázaly zhodnotit tehdy, když na své tělo nevidí, tedy např. jak si uvědomují skřec-ni nohou při převallech nebo stojí na rukou, narovnání těla při chůzi po lavice/kladině nebo při skocích na trampolíně. Naopak použít tento styl je možné při manipulování s po-můckami, na které je vidět jako v uvedeném příkladu – ve-dení míčku tyčkou nebo hokejkou po určitém dráze (po-čáre), kdy je třeba dbát na jemné pohyby, rovně kutálení obruči – kontrola způsobu jejich vypuštění. Ale možná by se

ru učitelky, pokud by dítě bylo k sobě příliš přísné. zasloužilo další sledování a samozřejmě i případnou podpo-zánamů se zda, že děti k sobě byly docela kritické, což by znání, jak určitou dovednost správně provést. Z několika ně slovně zhodnotit. Verbalizace chyb je výrazný krok k po-jak se jim hod povedl, dokázaly tyto dva požadavky vhod-hod do země. Když se pak učitelka ptala jednotlivých dětí, opisuje oblouk. Byl jim ukázán optimální oblouk a špatný vpředu nakročenu opáčnou nohu a zda míček po odhodu hodů horním obloukem se děti měly zaměřit na to, zda mají na svém výkonu sledovat, a nesmí toho být moc. Při návratu srozumitelně a jasně vysvětlit, na co se mají zaměřit, co mají bakalářské práce (Straková, 2018). Důležité však je dětem zvládnou. Dokázalo to praktické vyzkoušení v rámci stejné nejsou schopné. Ale my!!!! jsme se. Pět- až šestileté děti to předskolní děti není vhodný, že realního sebehodnocení

O stylu se sebehodnocením jsme se domnívali, že pro skoky (seriově – od 4 let). Sledovat, zda kamarád proskáče obruče bez zastavení mezi marád při chůzi po lavice/kladině neváží špičky dovnitř. Na opáčnou nohu. Sledovat oblouk hodů. Sledovat, jestli ka-Např.: Sledovat se navzájem, zda při odhodu je předkroče-

Ve **stylu recipročním** jde o to, aby dítě identifikovalo chy-bu u kamaráda. V posuzování se spolu střídají. Nutným před-pokladem je správná úzká a určená, co je třeba u kamará-da sledovat. Musí to být zcela jasně a jednoduché, snadno viditelné. Nežte říci "divej se, jestli cvik kamarád dělá sprá-vně...". V bakalářské práci (Straková, 2018) byl zadán úkol sle-dovat kamaráda při převallech, jestli má tělo celé protažené (nekrčit nohy, neohýbat se, paže ve vzpažení). Při správně realizaci tohoto stylu by se děti měly navzájem na chyby upozorňovat. K tomu však nedocházelo, přestože děti chyby viděly a učitelce je určily. Stala se však zásadní věc: děti se snažily ty chyby, které viděly u kamaráda, samy nedělat. Do-šlo tedy ke konkrétnějšímu uvědomění si, co je chyba. Zřej-mě by se při dostatečném opakování tohoto způsobu řízení dokázaly i navzájem opravovat. Z uvedeného vyplývá, že je dobře, aby se děti vzájemně sledovaly a chyby identifikovaly. Nejefektivnější organizace je ve dvojicích, kdy se děti střídají. Sledované chyby však musí být jasně určeny, obvykle pouze jedna, maximálně dvě.

Často ani není nutné určovat, co je možné si vybrat. Na zá-znamu z praxe vidíme, že když jsou vedle sebe lavička a kla-dina, starší si vybírají kladinu, menší dítě to na ni zkouší, ale protože je nejisté, přejde raději lavičku. Jiný je však třeba sledovat, kdo co vybírá, a podpořit děti nejisté, aby zkou-sily i obtížnější variantu.

- Na trampolíně lze skákat bez dalších pohybů nebo při klecím, případně do vzporu dřepem.
- Na překážku je možné vylézt nebo vyskočit do vzporu dly, skřecovat přednožmo...
- Po lavice je možné jít normálně, po špičkách, mávat kří-Přes "přikop (vodu)" lze přejít po lavice nebo po kladině.
- Strilet do branek je možné z několika různých vzdálenos-ti, určených různými čarami.
- Mezi šikmo položenými žíněnkami lze přesakovat úzkou nízko nebo výš.
- Přes šikmo nataženou gumu lze skákat v místě, kde je běhnout, proskákat snozmo nebo proskákat po jedné noze.

Tedy např.: rozložené obruče v překážkové dráze lze projít, pro-hodnuti, co zkouší. ně nabídnout různé úroveň cviku a nechat na dětech roz-mohou být šikovnější a starší měně šikovně, a proto je mož-čary a větší děti od vzdálenější modře... Jenže i menší děti děti!! proskáčou snozmo nebo malé děti hází na cíl od zlutě krétně např. řekne: malé děti cestu obručkami projdou, velké ší děti budou dělat jeden cvik a starší jiný obtížnější. Kon-Běžně jistě každá učitelka používá rozdělení úkolů, kdy men-si obtížnost cviku a toto rozhodování nechává na dětech. žení skupin dětí v mateřské škole. Dává totiž možnost vybrat Další styl, **s nabídkou**, velmi vyhovuje heterogenímu slo-

obsah a dítě si určuje začátek a tempo cvičení. děti, připomínat, co dělat, atd. V tomto stylu je tedy určen dopomoc a zachranu u obtížně dovednosti, podporovat pem tyto úkoly plni. Učitelka pak stáčí děti sledovat, dávat úkoly (např. v překážkové dráze) a děti svým vlastním tem-hybových činnostech užíván: učitelka předvede úkol nebo Praktický styl je nejčastějším stylem, který je běžně při po-há děti opravit a podpořit je. často učitelka omezena předváděním, rytmizováním a nesti-cvicitelka nereaguje dostatečně včas. Při tomto stylu je také zjednodušit, nebo tempo zvolnit. Často však učitelka nebo děti nestihají zvolený pohyb provést, je třeba buď pohyb provést, i když se snaží, nakonec přestávají cvičit. Jakmile upravit. V rychlém tempu se děti ztrácejí, pohyb nedokážou nutně obezřetně volit vhodné tempo, při kterém děti stih-jej využít u starších dětí, které takové cvičení vítají. Je však Aerobik se v mateřských školách také objevuje a je možné